

Lieve kleindochter,

Tijd je te schrijven vanuit het verre Laos, waar we weer lange dagen maken.

Dokter Schneider heeft opnieuw een bijzonder team bijeengebracht: artsen, verpleegkundigen en ingenieurs van verschillende leeftijden uit verscheidene Europese landen. De meesten werken nog voltijds en komen tijdens hun vakantie in Laos opereren. Maar gepensioneerden zoals je grootvader maken net zo goed deel uit van de vaste kern van het team.

Ook nu weer voeren we 10 dagen lang een fiks aantal hartoperaties uit bij kinderen. Door het tekort aan antibiotica houden die kleintjes vaak een hartaandoening over aan infecties die voor ons in Europa relatief onschuldig zijn. Gelukkig kunnen velen van hen dankzij zo'n operatie weer een normaal leven leiden. En wie weet worden sommigen later zelf arts of paramedicus in het lokale team.

Ik ben je oma dankbaar dat ze mij steunt om dit werk te doen. Nu ik nog redelijk gezond ben, is het rijkdom om samen met anderen nog iets met mijn kennis en ervaring te kunnen doen. Er zijn immers maar weinig specialisten op het raakvlak van geneeskunde en techniek. Ook mijn talenkennis is inzetbaar: dankzij een beetje tolken kunnen de Franse en Duitse artsen communiceren in hun eigen taal.

Natuurlijk denk ik er sinds mijn pensionering over na om vaker thuis te blijven, temeer daar we nu naast elkaar wonen. Ik mis oma, jullie en onze gezamenlijke tuin enorm. Gelukkig weet ik dat jullie het daar met zijn allen goed redden. Al is het soms over en weer een beetje aanpassen. Maar vind je ook niet dat we er met zijn allen in slagen lief en leed te delen op een manier die bij ons past?

Het lijkt wel alsof ik twee levens heb: een als jouw opa met een heel fijne familie die ik enorm mis, en een als lid van het Laos-team dat vanuit Europa 8 keer per jaar deze reis onderneemt. Maar zo blijf ik mij jong voelen. En voor mijn gevoel doe ik zo meer energie op dan dat het mij energie kost. Ik voel me dan ook geen koorddanser maar goed in evenwicht. Wat vind jij? Zijn wij niet behoorlijk van deze tijd nu 2012 tot Europees Jaar voor actief ouder worden en solidariteit tussen de generaties is uitgeroepen?

Enfin, er zijn natuurlijk vele wegen die naar Rome leiden, maar ik hoop nog lange tijd gezond te blijven om er voor jullie te zijn en dit werk te kunnen doen. En wordt het minder, dan zien we dat ook wel weer.

Lieve meid, we hebben elkaar over een week vast honderduit te vertellen.

Hou je taai,

Je grootvader